

A Dunába szállítanak.
És feltrancsíroznak.
Belelőnek a Dunába.
Ez így túl direkt.
Lőjenek az Amazonaszba.
Ott nem fog felismerni senki.
A lecserélhető senki.
A helyettesíthető akárki.
Eltűnt valahol Amazóniában.
Mindig ez volt a fóbiája.
Elmenni innen messzire.
Pedig itt semmi baja nem volt.
Meleg családi kör körülvette.
Egy fűszálat keresztbe
Nem kellett tennie.
S a fegyelem nem volt sajátja.
Fogta magát, és lefeküdt délben.
Nem henyélni,
Dolgozni az éjben.
Ilyenkor reggel négyig fenn volt.
És kutatott és írt.
És azóta nyolcvan fölött
Van már a novellája.
Hogy 243 megjelent, ááá...
Magánkiadású könyvben, ááá...
És erősíteni akar az iramon.
Mit olvasó követni nem bír.
Már nem elég a napi két novella.
Már három kéne.
Bármi áron.
Mert a könyvborító
Még nem találja társát.
De keresi a párját.
És kétszáz novella alá nem megyünk.
A lelkiismeretünk ágál ellene.
Mit ér a szó, hogy nincs tere?
Pusztába kiáltott szó.
Vagy Tihanyi Visszhang.
Akkor legalább visszahallom.
És úgy, mintha az egri Eszterházy
Főiskola/Egyetem női kara énekelne.
(nem kívánt rész törlendő).
Hallottátok az Angelika Kórust.
E mennyei hang.

Ez hív Amazóniába.
De lehet, ez a kar Nyíregyházi.
Ott is van Eszterházy?
Nekik már mindegy.
Hol bukkan fel egy vízi hullá.
Ezt vetik szememre jó sokan.
De én most minek írok?
A sertések közé gyöngyöt szórok.
De mért pont sertések közé.
Ez egy nem iszlám állat.
Tisztátalan.
Mint az én szám.
És nem való nyomdafestékre.
Szóval hiába siránkozol
Te másik árva borító.
Most két eset lehetséges.
Szokásos Múzsám átszeretett.
Vagy Ő is csak magát szereti,
Mint én.
Ez a grafomániánk titka.
Hajtórugója a kíváncsiság.
Szeresd az életet.
És semmi dolgod az Amazonásznál.

"Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket." Máté 7.6